

Barndommen overgår alle...

Det er jo for din egen skyld, sagde de.
Og nu skinner solen.
Det er sommerferie og sidst på eftermiddagen.
Børnene ankommer i busser og togvogne.

De står og venter på pladsen foran de tomme garager.

De har små kufferter og tasker i hånden
og et skilt med navn om halsen.

Det har været en lang rejse.
De er trætte og sultne og snavsede.

John har hård mave.
Han har holdt sig i fire dage.

Den lange pige med det sorte hår
vil gerne vaske hænder.
Hun spiller violin, siger hun.

Anton tæller, hvor mange de er,
det er svært,
der kommer hele tiden nye til.

Harry giver Elvira sit lommeørklæde.
Hun har fået næseblod.

Hamid fjoller rundt med en flad gummibold.
Han har hverken kuffert eller taske med.

Rakel spørger, hvor de er.
»Alle-Steder«, er der nogen, der svarer. »Ingen-Steder.«
Og hvor skal de hen?
Til lejren.

De går det sidste stykke.
Ligeud ved det nedlagte posthus
og til højre ad vejen langs markerne og birketræerne.

Måske er her hejrer,
tænker John.

Udenfor lejren stiller de sig bagest
i den lange række af børn,
der er kommet før dem.

l, sagde de.

t på eftermiddagen.
r og togvogne.

en foran de tomme garager.

ker i hånden
lsen.

avsede.

a.

Den lange pige med det sorte hår
vil gerne vaske hænder.
Hun spiller violin, siger hun.

Anton tæller, hvor mange de er,
det er svært,
der kommer hele tiden nye til.

Harry giver Elvira sit lommestørklæde.
Hun har fået næseblod.

Hamid fjoller rundt med en flad gummibold.
Han har hverken kuffert eller taske med.

Rakel spørger, hvor de er.
»Alle-Steder«, er der nogen, der svarer. »Ingen-Steder.«
Og hvor skal de hen?
Til lejren.

De går det sidste stykke.
Ligeud ved det nedlagte posthus
og til højre ad vejen langs markerne og birketræerne.

Måske er her hejrer,
tænker John.

Udenfor lejren stiller de sig bagest
i den lange række af børn,
der er kommet før dem.

Det er forår. Mælkeagtigt. Tåget.

Hegnet er væk.

Jorden er dækket af savsmuld.

»Tre-seksten«, mumler han. »Tre-seksten«...

Han kan se omridset af en flok gennemsigtige spøgelser
i lasede kittler,
der kommer nærmere.

En af dem har en mekanisk fugl med en brækket vinge i hånden.

Skeletskyggen lægger sin hånd på hans arm

som en forsigtig, gammel flagermus

og hvisker noget til ham.

Men han kender ham ikke.

En voksen render forvirret rundt og kalder: »Lilja, lille Lilja!«

Tre-seksten kan gå,
men ved ikke hvorhen.

Der står en snehejre på marken.

Hvad var det, spøgelse? havde hvisket? Jo ... Joh? John!

Så går han, John.

